

Kap o kap, dan za danom
U školjci smo, a jesmo li biseri?
Pljušti oko nas, a u nama pljušti.
I njih granita u duši!
Zalud prošlosti
Uzvanik glavu je naherio.
Bilo noć prava, podno šimšir.

1.

Kad izmiče ljeskaju se njene sapi,
Sa litica bedemi rastu
U vreme lefnjih stradalstava.
Posuta obiljem tamjana
Leti povrh gradskih vriština,
Na rukama joj mladi izdanci.
Tako svinuta, primivši izgled
Venca,
U naborima taji raznolika psefa
Što se dignutih glava i jezicima
Priklanjaju orošenom bregu,
Nemirnih litraja, voću na nebu
Kad je crveno, prhuću oblaka.
Mogla je da potrči niz potok,
I ka proplanku, ako je znala put
U šumu gde skrite iza satanskih stuba
Modre jarebice
Iz jednog legla u drugo skaću.
Ona krajeve veđa u krug spaja,
U noć što obavija kuću,
A kad zatvara oči
Snage nestaje.

2.

Tresak u slaklo, krčag izdužen,
Prsti upaljeni i meki.
Okrenula se još jednom,
Trsika je daleko, hladno
Nad lešom. Okoštala je.

Žutih lobanja toliki dažd.

Otkrivamo grudi, velmože za nama,
Vršci nogu dodiruju mutnu
Bujicu, lučemo se, skrivamo u pazuhe
Jedno drugome, preplanulih lica,
Nekada, sa različitim strana jednog brega,
Hlad tražeći.
Da klonemo, ulice se slivaju, grom
Sleti na pleća i odmara se.
Obresmo se ponovo, kolena muljem osuta,
Glava potonulih, mnimo
Kako će na vrhu grada
Palacati
Jutro —
Da se ugledamo.

3.

Umorna konjica za bregom,
Sunčeve kćeri na pokornim konjima.
Spulani, ne znamo koliko trunja,

milutin petrović

Pokošenih livada i sivih dana
Noće u nama.
Osupnuti bližimo se šumi,
Trošnih uniformi,
A gong se nadima, ruke poležu.
Drhlimo, prijubljenih tela,
Učas
Na padinama, u gonetnoj crnoj zemlji,
Nadošmo dva puća. Gledamo se
Sa različitih strana.
Drvena kuća tvoja, miriše smreka,
Naša crnogorica
Naša smola
Naše kapanje,
Tvoja kuća poleće s brega.

4.

Van sobe, gde šišti presečena cev,
Ostarele gidže, opiljci, mračni se.
Nadaleko obrazi rujni,
Makaze ukoso režu samotani list hartije
Što lebdi ponad naših glava,
Bliži se. I spoje se uglovi
Usana.
Nadaleko zre zemlja,
Kraj reke negdanjih obala spim,
Zaludne mislije i zlatnoslovne dveri.
Nosile se liske okolo kuće,
Spim neometen, splejenih kosa.

5.

Jednom da zađe sunce. Oblaci laki,
Plahe prirode, trudne.
Podbulih očiju, oblaporni,
Okruženi hladnim pločama
Bunara što stmoglavno dno svoje
Ne sluti, večito jedno,
Koje odranja. I plesan gusta
Pokriva vlažne zidove
Ali prema dnu neće nejasnom.
Kad se smoči više nema oblika,
Nestaje tmina i šupljina što
Nas iseljava, istiha,
Ne jedina, ali granična!
Jednom da zađe sunce. Kad mi,
Bežeći od reka i gradskih trgova,
Sa žrtvenicima u nedrima,
Tritravah očiju, ali begunci,
Osvojismo breg orošen šimšiorom.

A potom,
Bez haljina, suhi,
Ulazimo u drvenu kuću obloženu gnezdima.

Sve se stiša, skrha,
Samo jedno stablo
Krošnju nad zemljom kruniše,
U njemu zbrojani dani,
I kap o kap.

koje
ga
tela
beg